

آنکه از تجویف بانی ساقی احسان او
 آنکه چون بر آفرینش مرفه ازی کرد عقل
 آنکه ترک یک اوب از پیشگاه حضرتش
 آنکه آدم را عصا آدم زیا افکنده بود
 آنکه قوم نوح را از بت ربا و لاتند
 آنکه چون خوار تسمی خلقتش خالی کنند
 آنکه دشت با دوی را در عصای کم کنند
 آنکه میل ماوری بر چهره مریم کشید
 آنکه از قمری که بودی معصوم را برکت
 آنکه از ایامی انگشتش دو گیسو بند کرد
 آنکه بر دعوتش چون بران قاطع خوراستند
 آنکه گریه اسب فکرت جاودان جولان کنی
 آنکه هم در عقل ممنوع است هم در شرع تنگ
 اندرین سوگند اگر تاویل که دم کافر
 خوبیا تا که نشینم ماست گویم این سخن
 چون مراد سلج هم از مستطاع اهل بلخ
 بر سر ملک چنان قانع نباشد کس چو من
 وی ز خاک خاوران چون ذره مجهول کن
 با چانه انجمنیا زایه از خاطر هر

جام که خوزی نهد بر دست کاوی عسکری
 گفت می را گوشمالش ده به دست مسکری
 وقت کرد البیس را بر آستان مدبر
 گزید بنیم احتسابش کردی او را یاد
 در و دو دم کرد از زمین کسب قورش اسپر
 شعله بنجانی کن انجانده اخگر اخگر
 یک شبان از ملکات لے تمت سستگه
 حفظ اولی آنکه باطل شد جمال و خیر
 هر گردش از پس عهدش در زینبیر
 ارچه از یک آینه بر سقفت چرخ خیر
 در زبان سوسمار آورد محبت گستر
 از نخستین آستان حضرتش در بگذر
 جز بذاتش که عزیزم و قصد سوگندی خور
 کافر می باشد که در چون من کس از ظنی بر
 تا ورق چون است بنیان من کز بنام
 وق مصری چادر کرد دست درو بستر
 جنایک که باشد افسرش بے افسر
 گشته امروز اندر و چون آفتاب خاور
 اسی عجب کز آب خشکی زایه از آتش بر

انہیہہ بگذا را آخر عا قلم در نفس خویش
 پس گلپنی جو گویم خطہ را کزورش
 نالہ فرصت جوی کردی از کمین گاہ حسد
 بیج عاقل این کن جز آنکہ کیو افگند
 دشمنان بایہ دون نزد من دل کہ حصیت
 مستقیم احوال شو تا خصم سرگردان شود
 این دقالتق من جیان رزم کاز بی نصرتی
 از عقاب پوستینش گریگو لے نہ بود
 چنہ رنجی کز قبولم تازہ شائے میہ بہ
 رو کہ از یاجج بہتان خنہ ہرگز کی فتر
 یک حکایت بشنوی ہم از زبان شوخویش
 وی کسی بلفص من گفت او غریب را
 او غریب اندر جهان باش چو از ثبت مرا
 خاکپای اہل بلخ کز مقام شہر شان

کاوی را عقل بیت از مکنات اکبر سے
 گور آید دیو نبرد از برون مستکبر سے
 غصہ وہ سالہ را با من بصیر اور سے
 اصل نیکو اعتقادی رسم نیکو محض سے
 جمع کردن موش دشتی با پلنگ برتر سے
 بسکہ پرکاری کند او چون تو کردی منظر سے
 نکتہ گیر اینچ آن بر بوفراس و بحر سے
 گر چہ درد ریا تو اند کرد جز بطکار ز سے
 ہر کجا پنداری این سکین کہ شیخے میر سے
 خاصہ و رستی کہ تائیش کند اسکن سے
 نادین اندیشہ باری راہ باطل سپر سے
 بلخ گفت انہم کمال او چنہ از مبارک سے
 آسمان ہر ساعتی گوید جہان دیگر سے
 ہست براقران خویشیم ہمسری ہم سرور سے

چند آثار شیخ این الشا کہ فرماندہ بہ بلخ
 رایت طفل تکمین بودہ ست ورا کما سے

ای برادر بشنوی رمزی ز شو و شاعر
 و انکہ از کنس نا کس در ممالک چارہ ست
 ز انکہ گر حاجت فتر تا فصلہ را کم کنے

ہماز ماشتی گد اکس را ب مردم شمر سے
 حاش لقا تانا انی این سخن با سر سے
 نالقلے باید تو توالے کہ خود بیرون بر سے

کرا خال

کار خالہ جز بجز کے شود ہرگز تمام
 باز اگر شاعر نباشد بیخ نقصان اوقات
 آدمی را چون موتی شرط کافر بندگیت
 آن شنیدستی کہ نہ کہس بیا بد پیشدر
 در ازای آن اگر از تو بنامد یارے
 تو جهان اکتے تا بیخونت کا تو
 چون نہ اری بر کسی ہم حقیقت دانگ
 از چه واجب شد بگو اتر بر این آزاد مرد
 او ترا کی گفت این گاہ گرسا را جمع کن
 عم خود خود سیکانی صنایع از تو تا وان مخوا
 عقل را در ہر چه باش پیشوای خود بسا
 خود جز از ہر بقا و عدل بیکر ہر جیت
 من نیم در حکم خویش از کافر بیامی سپر
 دشمن جان من آمد شعر چنیش پر دم
 شعرانی جیت دور از رو تو حقیق الحال
 تا بسنیہامی بکش شگری زیرا کہ نسبت
 گر مرا از شاعری حاصل ہیں عارست پس
 اینکہ پرسد ہر زمان آن کون خرابی کش گاہ
 رایتی بد بو فراس آمد بکار شاعران

زمان یکے جولاہگی و اندوگہ ہر زنگیرے
 در نظام عالم از روی خود گزنگیرے
 نان زکنا ہی خورد بہتر بود از شاعرے
 تا تو نادانستہ ملی گئی تانی خورے
 آن نہ نان خوردن بود آن چہ با بد بے
 راست سیدار نہ از غلین یا انگشترے
 ہم تقاضا ریش گاہ ہم ہجاکون خرے
 اینکہ سخو اہی از دو انگہ با بن بستکیرے
 تا ترا لازم شود چنان شکایت گترے
 ہم تو حاکم باش تا ہم نہ انکہ بفرودشی خرے
 نہ انکہ او سپید کند بد بختی از نیک اخترے
 این سیاستہا کہ موزونی است از پیویرے
 در نہ در انکار میں چہ کافرے چہ شاعرے
 ای مسلمانان فغان دست دشمن پرہ
 قائلش گو خواہ کیوان باشم خواہی مشرے
 حیض اور میں و فطرت گزیر از دخترے
 موجب تو بہت جامی آنکہ دیوان لشرے
 کاتوری بہ یافتوحی در سخن یا سخنرے
 وان نہ از حسین سخن یا از کمال قادرے

<p>آنکہ او چون دیگران مع دو ہجاء گزنگفت آہم یا این سخن کردست بہنادم نخست ای بجای دیرنشدانی کہ نطقت واسطہ است چون ندادنستے با نظم تو نظم ہسان گنج انسرج قارون سا اگر یکی شے مہتران مشہور شعر نذار نہ کی گشتی چنین گورئیس مرد منصور آنکہ در ہفتاد سال مانہ پنہاری کہ باعث نخل بود اورا دل در آنکہ اسال مرابشاعری سپار داد مرد را حکمت ہی باید کہ داستا گزوش ماقلان رضی بشمار از اہل حکمت کی شوند یارب از حکمت چه بر فرود آرد جان من انور می تا شاعری از بندگی ایمن سایش گر چه صبح زبان آہ چو خاموشی گرفت خامشی را حصن ملک انزوا کرد نہ طبع</p>	<p>پس مرنج ار گویدت من بگیرم تو دیگرے ز آنکہ پیدا ورنیام کرد چندین داورے ہر کجا شہ منتظر عقدی ز چہ از ساحرے در سخن خواہی منتفع باش خواہی سامرے از یکی منحول چندان کم بہار اشترے منشتر با قصہ محمود و ذکر عنصرے شورش نید و نگفت اینکہ دلیل شاعرے در کسے چون ظن بر چیز می کرد باشہرے کا خہای چار کوشش با غہای حل درے تا شغای بو علی ببید نہ راز تخرے تا کہ با بندہ نیاس کے فرزند از جوہرے گر نبودی سعی شعر اندر جوالم بر سرے کز خطر درنگذری تا زین خطا درنگذرے خطا آزادی شش گنہا نیلو فرے خوش نیاید نفس را کوزہ ہر خند و خوگرے</p>
<p>کشتے بر خشک میران تا نکلہ ساحل و دوریت گو مہاشت پیرہن دامن نگہدار از ترے</p>	
<p>یافت احوال جہان رونق جاویدے ہر زمانی دو سپہدار کہ از گزومصدا</p>	<p>چرخ پنہا و زمر عادت بیفرمانے بمخ روتزور آرد شب ظلمانے</p>

دل شب بچو رخ روز شود نورانی
 نه بیک ملک بعد ملک جهان از آن
 ناصر ملت و ملک آنم نو شر و آنی
 قدر آن بر فلک ملک کند کیوانی
 چون قضا تنبیش کرد بگیتی مانی
 بیج شیطان شتم نیر دم از شیطان
 قسسه و جور و ستم تا با بار زان
 چند جاوید بر طمع از ویرانی
 بگر نیروز جهان صورت آبادانی
 سپرخ بیرون شود از ورطه اسرگونی
 هر دو بر خاک نهند از دو طرف پستی
 گشته بخشیدن ایشان سبب آسانی
 مر جا گوین اقبال کست رضوانی
 اخصم و اخوانان شمشیر کند بر آسانی
 سو جا خاسته از خون عدو طوفانی
 آسمان بر سر خورشید کشد بارانی
 دام و دورا چکند روز و خاممانی
 گفت بر نامه ما چون نکستی عنوانی
 چون کند مرغ در و بچو عصا ثبانی

باز در مکر که چون صبح سنان شان بداند
 دو جهانگیر و دو کشور دود واقلم شان
 عضد الدوله دین اینم افریدونی
 راسی این بر افق عدل کند خورشیدی
 قدر شان گوئی خاصیت لاجل گرفتاری
 زانکه در سایه شان شمع تواند که زندانی
 باس شان جمله زمین است در وقار و انانی
 گزین راهب در سایه انصاف کشد
 گر جهان را گره ابروی کین نیامی
 در چشم کرم از جانب بالا نگرند
 در زعفران روز قیصر ممشل یاب کنند
 گشته بخشودن ایشان سبب آسانی
 بزم ایشان چه بهشت است که بر در گوا
 رزم ایشان چه جمیم است که در حفره او
 تا چه ابریت کمان شان که چو باران
 هر کجا ژاله زند ابر کمان شان بینی
 تیغ شان گر بیخافت چو خلیل است
 شکل تو قیغ مبارک شان تقدیر پدید آید
 دست شان گردید بیخامی کلیم نیست

بچو رخ روز شود نورانی

قدر شان گوئی خاصیت لاجل گرفتاری

گشته بخشیدن ایشان سبب آسانی

<p>زان امیری بر سپید بند بین سلطانے اندرین ملک بدین منتظمے تاوانے کار آن مرتبہ دارو کہ بود نیروانے انوری داوید رو تو کہ ہم تموانے روح بیفانند و اندر سخن روحانے راہ برقافیه کم شیک کنی از حیرانے کہ درین ملک ہمہ عمر کنی حشانے روی نرخ اہل خلق سوی ارزانے ملک راجد و بہدیت جاویانے</p>	<p>ملک شان راشل از جعفر و طغرل کہ نیست ملک نیروان بخلط کے وہ آخر سرسیت ہر چہ نیروان نذہ بخت و فلک ہم نذہ مع ایشان بسا چرخ نیار و گفتن لیک با اینہامی در بر روح سخت گر چہ در انشا نظمے کہ در ایشان گوی سقطے سیرتی و ہر دو بدان آوردت تا کہ بر چارسوی عالم کونست و فساد عدل ایشان سبب عاقبت عالم باو</p>
--	--

کار گیتی ہمہ فرمان برمی ایشان باو
کا ایشان بجهان در ہمہ فرمان رانے

<p>ہم از روی وین ہم از روی وینے خداوند مارا از ایزد تقاسنے سبارک و گر عید قربان واضحے امیری بصورت امینی مجستے ویا ملک تو نائب دست سوسنے چو پیش زمر و بود چشم لفتنے کہ در سایہ عدل اویافت باو وہ وہ ہر براحتشام تو فتوسنے</p>	<p>و عیدست مارا از روی وینے بعد عید و خوبی فلک باو و نامن ہالیون یکے عید شریف سلطان امیر اجل فخر دین بوالمفاسد ایا دست تو وارث دست ماتم بہ پیش کہت را و او فقر و فاقہ نتابد بران آفتاب حوادث گفت چرخ برا حرام تو محضہ</p>
--	---

ترا من تو بر پایی فتنه است بندی
 بتباید دولت زمینی است گوئی
 شود بر خط جاده تو عمر ضامن
 و به عزت اندر و غا امن سلوت
 صریقلمهاسے تو نفع صورت
 لب لب است خاموش و عقل گویا
 نہد کشت قدر ترا ماه خرمین
 ز آب حساست بسوی بہ بندو
 بسوی و تلخی چو کشتی است الحق
 دل حاسد از یاد عکس سنانت
 اشارات تو حکمائیت قاطع
 چو تو حکم کردی قضا ہم نیارد
 بہ تشریف و انعام اگر بشت است
 چو من بندہ در وصف انعام شکر
 رسد و شنای تو شرم بہ شہرہ
 عروسان طبع کم کنند از تفاخر
 بہ تشریف آن جز تو کس نیست و خور
 چو انشا کنم مدحتی گوئی حسنت
 و آریت مدغم دو صد گونه احسان

ز عدل تو بردست ظلم است ماوی
 فرود آمد از آسمان بار عیسی
 کشد بر خط زرق جوہر تو اجرے
 و بہ عزت اندر بلا من سلوک
 کہ آید از اول لازم احیای سوت
 بی ہست لاغر و رو ملک فریبے
 بود آب تیغ ترا ماہ مجرے
 مزاج عدو چون بگرے رونے
 عجب نیست این خاصیت ز آب
 چنانست چون طور گاہ تجلے
 چہ از روی فرمان چہ از رو بوقے
 کہ گوید چنین مصلحت ہست یا
 چہ سلطان اعظم چہ دستور علی
 کنم شرمی آغاز یا شہر انسے
 کشد در مدح تو شرم بہ شہرے
 ز لغت رفیعت ز مدح تو فخرے
 بانعام این جز تو کس نیست اولے
 چو پیدا کنم حاجتی گوئی آرزے
 در احنت مضمرد و صد گونه از

<p>الاکہ دوران سپرخ مدور ہر بخشش از فلک باو چندان</p>	<p>کسند بر جهان سعد چون کس اسے کہ باشد ز دوران چرخ تمنا</p>
<p>بندرت سبابت اجرام گردون بقصرت تو لایس ایوان کبرے</p>	
<p>ای خداوندی کہ مقصود نبی آدم تو ہے آونیش خانی دار و در انگشت قضا ما تم سحر اگر قتل ملک شہ تازہ کرو ملک مشرق گزراش ملک مغرب ہم ترا ہر کردار از تو دار و اسم و رسم خسرو مور و مار و مرغ و ماہی جلد و حکم تو ہم یوسف و ہوشی سیسی نستی لیک از شکوک جلد بی شرکت بری وصل بے منت ہی بادشاہ نسل آدم تا جهان باشد تو بانش</p>	<p>کار ساز دولت و فرمان عالم تو ہے گر جهان از گردہ نقشش این خاتم تو ہے ای ملک شاہ عظیم سور آن ماتم تو ہے شاہ توران گر توئی دارای ایران ہم تو ہے شاہ اعظم شان تست و خسرا عظم تو ہے کم کن انگشتری کا کنون بجای جم تو ہے شاہ یوسف رو و سودست و سیسی تو ہے خسرو اور یکا قیاسد رستم و حاتم تو ہے ز انکہ اہل باوشاہی از نبی آدم تو ہے</p>
<p>فانقص است از رایت و وز پرچمت صبح و سحر انکہ اورا صبح رایت در سحر پرچم تو ہے</p>	
<p>ای کردہ ز معیت فلک تماشے پیروزی و شاہی ترا مشگم ور بندگی تو سپہوارکان بندوی تو یعنی کہ جرم کیوان</p>	<p>فتح ز حشم نصرت از حاشے بر جلد آفاق بے تماشے کیسان شدہ از روی خواجہ تماشے بہزم فلک را و ثاق باشے</p>

بہزم فلک

<p>رمپاہِ درت با آسمان خراشے وز دامنِ مہبت ستارہ پاشے قادر کہ شدی بر سخن تراشے</p>	<p>پیشانی شیرِ فلک را خراشے از سایہِ رایتت زمانہ پوشے گر مہند سہ مدح تو نبودے</p>
<p>ای روز جہان از تو عید دولت آن روز مباد کہ تو نباشے</p>	
<p>اشرفی را شیر وین حند اسے وہی محیطِ فلک سپردہ پیاسے نہ بہ از کمنت تو بہت جاسے وز رکابت زمانہ ناپروا اسے وہی ز خورشید گومی بروہ ہر اسے بسجود اخذ آمد بہت سرا اسے وہی جہان با تو خورد و رخ نجا اسے بکرم و زینت دامنِ بفراسے چہ شود ساتے بفضلِ پیاسے بر تر و خشک سایہ پر ہاسے اختر من تو لے کر بکشا اسے ہمچنین سال و مہ ہی آرا اسے چون رسی خلعتے ہے فرما اسے تا بود اخترانِ فلک پیاسے</p>	<p>مر جہاں جہاں اور آسے در آسے ای زمانہ قضا گرفتہ بہت نہ بہ از خدمت تو آلتِ جاہ از نہایت ستارہ بے آرام ای بر افلاک دست بروہ بقدر بسر کو سے بودہ کہ ہے کامی فلک با تو پیت از رہ گرو بکرم بر زمین من خجہ رام منزل اور خورد نزولِ نیت تو چائی بقال و بر فگند ای کہ بسبتہ پیشت اختر سہ کرو ہی آراستہ سرا ہے مرا چون رسم ز جنتی ہے آرم تا بود آسمان زمانہ نورد</p>

بادِ عسیر تو با زمانہ قرین
بادِ تیر تو با فلک ہمتا کے

زہی بگرفتہ از مہ تابا ہے
جہان داری کہ خورشیدت سایہ
خداوند سے کہ بنیادند گردن
ہمیش بر آسمان دست او امر
جہان بر بچکس تا مر جیش است
اگر فیروزہ در پاشش گریز
بگلے رنگ رویش منارغ آید
وگر خورشید رائے او بخواہد
ز رویش چاہ یوسف بی اثر بود
در آبادی عالم میتوانے
زہی باقی بعونت عمد عالم
نہ پیش آید نفاذت را توقف
جہان ہمت تست آنکہ طوبے
یکے عالم توئی آن کت بہ بنید
وران موقوف کہ از بیجاہ گون
شان خندان بود ارواح گریان
بہم آواز سے تکبیر کرد

سیاہ دولت فیروز شاہ ہے
یکے شایستہ ویکر آسے
خداوندش را تا مرغ و ماہ ہے
ہمیش بر اختران حکم تو ہے
ندارد منت مالے و جاہ ہے
کہ امر اوست گیتی را و ناہ ہے
چو رنگ رومی یا قوت از تباہ ہے
فر شوید ز رومی شب سیاہ ہے
وگر نہ بوسے کر دے نہ چاہ ہے
کہ ازستی خرابی را بجاہ ہے
چنان گر عدل باشد بادشاہ ہے
نہ دریا بد قدامت را تباہ ہے
کنہ در روضہائے او گیاہ ہے
بہ بیند کل عالم را گناہ ہے
شور خارہ ارواح کاہ ہے
خرد منقطع شود ادراک ساہ ہے
صدای گنبد گردون مہاہ ہے

بدرو جامہ چون صبح از نگاہ ہے
بدل گو یا کجا شہ بیگنا ہے
سیر مرغ ترا از سر کلا ہے
تو از نیروان بیروان می پنا ہے
وہ ہرہ عوی بستان گوا ہے
ورونوئی ز اسباب بلا ہے

اہل چون ضحج شمشیرت بر آید
کنہ اعدای ملک از شاہ عصیان
تن تیغ ترا از تن قبائلے
جہانے یک بدیگر سے پنا ہند
اللاتا بلبل از یک گونہ وستان
جہان بستان و بزمت با بلبل

قضا را حجت آن بادا کہ گوئے
جہان را شیوہ آن بادا کہ خواہے

گوز بجانب بخرند اہل سخن زانے
در تن دانش را مش لطافت جانے
او حدال بی دور و ہر نداری ثمانے
وز روان خردار تیج بود نہ آنے
باری اندر طمع و حرص کم از انانے
آیہ گدیہ چو از زال چو اینخوانے
چون چنین در طلب جامہ و بند جانے
آتش حرص چو اورول جان بنشانے
تا دست در ہمہ احوال بود رو جانے
قرص آن پر خسی شدہ ترکستانے
داشت در بلج ملک شاہ تیوار زانے

انوری امی سخن تو بسجا ارزانے
در سرفکرت و فطنت ز کرامت عقلے
حجت حقی و مدروسش تو شد باطل
بہ گران ہایگی و جو دروائی و خرد
گفتی اندر شرف و قدر فزون از ملکم
نمایت حکمت اگر کردت سلطان سخن
پیش خاصان طلب نام ز حکمت چندین
ز اب حکمت چو ہی با ملک ان بشینے
نفس یا از کن از شہوت نفسانی جو
وز پس آنکہ ہزار و گرت داود زیر
از پس آنکہ بیک مرد و الفت ملکہ

<p>وزیریں آنکہ زانجام جلال الوزرا ای بد انانی معروف چرا میگوئی طاق بوطالب نعمت است کہ ابرام زبیر چہ شبلی کہ بچیدین ز روحیدین نعمت پانزده سال فزون با تا کشته شده است پیرین کہ نہ او گر چہ بجایست ہنوز باقی عمر پس آن پیرین طاق ترا کہ یہ و کفر در اشعار شاعرست ترا باقضا و قدر استاخ چرائی تو چنین مغر فضل و حکم و محض جانے مانند نعمت آنراست زیادت کہ ہمہ شکر بود صفت کفر شیور از تو در افروز و خاکند بر تو ارمید در انواع سخن تا توان</p>	<p>تو ہر سال و ہر مہری و پانصد کا در شنای کہ فرستادہ از نادا کے وز زرون پیرین ابو الحسن عمرانی طاقی و پیرینے کہ وہی نموانے ابو الحسن آنکہ ز احسانش سخن سیرا پس خوان پیرینش کوزرہ و خفتا شایدارند ہی ابرام و درگز ستا کفر در مدحی و در گدیہ ہمہ کفرانے کز قضا و قدر احکام خدا میدا گر زویوان خود این یکت و ورق گدا تو نہ از در نعمت کہ ہمہ کفرانے یون بق از فاضل و طنطنہ از خاقانے اندرین شعر شکایت ز در نادا کے</p>
<p>گر بفرمان سخن گفتیم و ناز از زمن ز آنکہ کفرست درین حضرت نافرمانے</p>	
<p>ای ہما یون در فرخندہ سرا خوبش امین شدہ از فرسود اندر و خاصیت مقنایس دشمنانش ہمہ انگشت گران</p>	<p>تا ابد ما و در اقبال بیاسے زیر این گنبد گیتے فرسایے کاہن از طبع برو گیرد جاسے دوستانش ہمہ انگشت گرانے</p>

<p>آتشش انجم گیتے پیما سے مر جا خواجہ در خواجہ در آسے کہ ز احاسنش سر شستہ است خدا آفتابے نہ تجویل براسے دین چو رایت نبود نور اقراسے گشتہ ز انگشت کرم چہرہ کشا بلبل باغ برووحے مہر اسے وائٹم از شوق بودنا پرواسے کار فرما سے فلک را فرما سے</p>	<p>توانست ز رفت پیمود + لفظ و معنی صریحش ہمہ این محب دین بوالحسن عمر لے آسمانے نہ تبدیر بقدر کان چو قدرت نبود روز افزون امی نصا ویر سخا را قلت دست تو گلبن باغ کرم است تا فلک در پے تحصیل کمال کار از روی بزرگی و شرف</p>
--	---

طبل بدخواہ تو در زیر کلیم
 وز غم حادثہ تاملندہ چوناسے

<p>باز آمدہ در زمان بہروز سے در باغ مصاف کردہ نوروز سے نیروان ہمہ نصرت کند روز سے آنرا کہ تو باز سے در آموز سے تا خرمین فتنہ ساجے سوز سے صف میدری و جگر ہید روز سے چون مشعلہ سنان بر افروز سے آنجا کہ بلعب ست کین تو ز سے</p>	<p>ای رختہ بفرخ و فیروز سے بر لالہ ریح و سبزہ انجیر سے تو ناصر دینے و ازین معنی سے صد شہ بہ پیادہ بر اندازو سے میا ز با اختیار من بندہ سے در حلقہ درندہ و دوزندہ سے پروانہ سمندر زلفر باشد سے فرزین نہیں بطرح رستم را سے</p>
--	---

امی روز مخالفت شب گشتہ
مے خور بمراد دل شبانروزے

ہر انگہ کہ چون من نیایم بخوانے
نخوانی مرا چون نخوانے کسے را
گر آیم بر خویش من چون کرانے
مدیکے مر ازید از ہیردن را
اگر نامہ باید نوشتن نویسم
وگر شو خواہی کہ گوئے یگویم
وگر نہ ووشطرنج خواہی بہازم
چنین باشد آئین کہ آیم برانے
کہ مدح تو خواند چو اورا بخوانے
کہ آیم بر خویش چون من نشانے
کہ آواب آن نیک و انم کہ دانے
بجلاک و بیان و یہ خسروانے
ہم از گفتہ خود ہم از پاستانے
حرفیانہ عمر حلال از روانے

وگر ہزل خواہی سبک و صبح باشد
بناشد ز من بر تو ہم گرانے

ز ہی زروی بزرگے خلاصہ دینے
باہتمام تو و ایم عمارت عالم
توئی کہ معنی ملک تو در شریعت ملک
توئی کہ معنی راہی تو بیوسیات و حی
سپہ گرفت بجاہ از زمانہ افزونے
چو کان غزلق بود گوہر شش نفیس آید
علو قدر تو بر بان و آسمان دعوتے
زالتقات تو خارج عداوت دینے
با مردنہی امور جان و ہر فتوتے
ز گرم و سرد و نمان قضا کند انہے
بصد ہزار زبان ہم زمانہ گفت آردے
شناسد انگہ تامل کند درین معنی

کہ نام گوہر و کان عسریق بر کہ بود
گنہ محمد و سعود و کان علی سکنے

صنایع کرم کا فضل و خلا زو زما
بن سنج مین ن و ن مین ن

روزگار می شکستد این حسن انورسانی از پرده افغان صانع و لال سلوہ گری احمی

از کرمه خیالی نور و فکر آسان کنر حکمی خالی من شنشنا و قلم سخنوی حکیم انوری

شادنا نمنند نو ک شوی طبع بن ن
درن می می ک شوی طبع بن ن

بسم الله الرحمن الرحيم

دیوان الف

چو مارا یک نفس باشد نباشی یک نفس مارا ز بحر ان تو لبس لکن ز عشق تو نه لبس مارا غم عشقت به بنیاند گوش اندر جرس مارا که بر وصل لب بگیرد باشد دست رس مارا	بیا ایجان بیا ایجان بیا فریاد رس مارا ز عشقت گریه باوردم دور چرانت اندر غم کم از یکم زردن مارا اگر در دیده خواب آید لبت چون چشمه نوشین است و ما اندر دوس مانده
---	---

باب چشمه حیوان حیاته انوری اراده
که اندر آتش عشقت گشتی زین هوس مارا

بر باد غم تو خانما سر راهمه در سر زبانها از جسم پایوه گشته جانها صد نعل فلکنده آسمانها چون در نگرند از کراهنا	ای عارت غمزه تو جانها شد بر سر کوسه لان عشقت در پیش جنیت جمالت در کوکب رخ تو سر راه نظار گیان روی خوشش
---	--

در روی

در روی تو روی خویش بینند گویم که ز عشوای عشقت گوئی که ترا از ان زیان بود اتاکی گوئی چو انوری مرغ	زینجاست تفاوت نشانها هستیم ز عمر بر بزیانها الحق هستی تو خود از انها دیگر نپرد ز آشیانها
---	---

داند همه کس که این چه طغنه است
دندانست تا درین دیوان را

از دور بدیدم آن پسر را بر گوشه عارض چو کافور عاشش به ستیزه در نموده خبر عشش بگوشه در نشسته تیر مژه در کمان ابرو بر دامن وصل عبور بسته در معرض زلف عرض داده ترسان ترسان بطن گفتم	وان رشک بتان آوری را در هم زده زلف عنبری را صد مجبزه پیبری را صد تخت تازو کافوری را بر کرده عتاب و آوری را بد بختی و نیک اختبری را صد قافل ماه و مشتری را آن مایه ناز و دلبری را
--	---

کز بسب خدا گو کراے
گفتا بخدا که انوری را

ای کرده در جهان غم عشقت سمر را از پای تابستر به عشقت شدم از آنکه گر بتیو خواب و خورد نباشد مرا روست	ومی کرده کفر زلف تو زیر و زبر مرا در زیر پای عشق تو گم گشت سمر را خود میتو در چه خورد بود خواب خور مرا
---	--

عمیرت با تو بسته بند قبا چنانکه عمری کمان صبر بزرگ کرده داشت باری بمرکت خبری یا بی از تو	جانیت بی تو خسته قهر قدر مرا واخریه تیر غمزد گنجد می بسیر چون نیست از سوای تو از خود خبر مرا
--	--

باز

در خون مشک که باز بیاید ببت آن بار دیگر زمانه بخون جگر مرا	باز
---	-----

مشک مشک میانی

جانان بجان رسید ز عشق تو کار ما در کار تو ز دست زمانه غمین شدم بر آسمان رسد ز فراق تو هر شبی درد او حسرت تا که بجز بار غم نماند بودیم بر کنار ز میسار روزگار آن شب که غمگسار غم ما تو بوده	دردا که نیست خبر روزگار ما ای چون زمانه یک نظری کن بکار ما فریاد ناله ما که دل زار زار ما با ما بیادگار از آن روزگار ما تا داشت روزگار ترا در کنار ما امروز نیست خبر غم تو غمگسار ما
---	---

ای آنکه اختیاری دل نوری زبده
دست قضا نه بست در اختیار ما

جرمی ندارم پیش ازین گز جان نهادم ترا زین جور بچشم کنون دست از جانشوی بخون رخ از جگر شویم همی آب از جگر شویم همی آب رخان من مبر دل فرت و جان من مبر بان ای صنم خواری مکن مار او از ان مکن	و قصد از ارم کنی هرگز نیاز ارم ترا جانا چه خواهد شد فرون آخر از ارم ترا در حال خود گویم می یادت بود کارم ترا بیارم و کارم بخر گز جان خریدارم ترا آیا بیایاری مکن تا در دسر دارم ترا
--	---

جانا ز لطف این روی گریه بل و جانم

باز

<p>ہرگز نگفتی الوری روزی وفا دارم ترا</p>	
<p>بازار شکستہ حور عین را بر خاستہ فتنہ زمین را خوب آید نازنا زمین را چیزے بگذار روز کین را با دو قرین جو من قرین را خدمتگاران اولین را در کوے تو لبستان چین را من روز ہی شمر دم این را</p>	<p>ای کردہ نجل بتان چین را بنشانند بیا و ماہ گردون بگذار مرا بساز اگر چہ نماے ہم جفا کہ از مہر ولد ارمان بیش ازین نوازند ہم یاد کنند کہ کہ آخر ای کہ شدہ مہ ز عکس موعیت این از تو مرا بدیج نمود</p>
<p>سیرے کند مرا ز چورت چونانکہ ز خود محب دین را</p>	
<p>کی بود ممکن کہ باشد خوشتیق داری مرا چون زمین بر بود آن دلبر بطاری مرا می گران دادست کارو آن سبکداری مرا می بیاید بیرون از مستی ہبشیاری مرا کرد با بد پیش خلق از کار بیاری مرا</p>	<p>تا بود در عشق آن دلبر گرفتاری مرا سود کی دارد بطاری نمودن ز اہد ساقی عشق تمہ در جام امید وصل زان تبرکز عشق مستمست با خصل او رازم اندر کار او مست و مرا بر سلتے</p>
<p>این شگفتی بین و این مشکل کہ انداختے پرد باد علت رنگے و رسواری را</p>	
<p>دارم ز سر شادی بر فسق سراورا</p>	<p>گر باز دگر بارہ بہیستم مگر اورا</p>

تلخ از چه سبب گوید چندین شکر اورا	بامنی چون سخن گوید او تلخ گوید
کاندر دو جهان دوست ندارم مگر اورا	سوگند خورم من بخدا و سراورا
یارب مرسان هیچ بلائی سبب اورا	هر چند رسانید بلاها لب من

هر شب ز نماز شام تا وقت سحر گاه
رخساره کنم سسج ز خون جگر اورا

ردیف الیا

ای از بنفشه ساخته گلبرگ را نقاب	باز شب طبایع پنهان زده بر روی آفتاب
برسیم سادو بنحیث از مشک سوده کرد	بر روی لاله ریخته از قیر ناب آب
دارم ز آب و آتش و باقوت و منبع تو	در آب دیده عرق و بر آتش جگر کیاب
وز تاب و بند زلف دلا و نیر جان گسل	جان در هزار بند و دل اندر هزار تاب
که دست عشق جبار صبرم کند قبا	که آب چشم خانه زازم کند خراب
چون چشمت از جفا مزه بر هم نمیزند	چشم بخون دل مرده تا کی کند خضاب
هم با خیال تو گلزار کرده من ز تو	بر چشم من اگر نشدی بسته راه خواب

ای روز و شب چو در ازار الوری
ترسم که در باز دید زودت این جواب

خه خه بنام ایزد آن روی کیت یارب	آن سحر چشم و آن رخ زلفین و حال آن لب
در حسن و صفت آن لب ناپدید و در مطرب	بر چرخ حسن آن رخ خورشید بر ج کوب
و ایت چنین زلفش عقل اندر و مطلق	جز عیت چشم شوخش سحر اندر و مرکب
که مشک میفشانند بر من ز کرد و کوب	که ماه می نگار دور زه زلفش مرکب

سرو وصل اور الب بہت عادت غنم نشی تکاشت خطش از مشک سوده بگل پیش نور روشش گردون بہت حتر بردار و آرد زلف و رخس بیکرہ	بیار بچر اور این مرگ صورت تب دامی فگنڈ زلفش بر نور روشن از شب برست روی خود را بشکست نشین مقرب ترکیب کفر و ایمان آمین کشش و ندب
--	---

در من نیزید و وصلش جاے جوی نیزود

ای الوری چه لانی چندین تہا قلب

روایف التا

ہر کہ چون من بکفرش ایمان ہست روی ایمان ندیدہ بخدا ای سپر مذہب قلند گریہ خوشیش را بر طریق انسانند دست ازین توبہ و صلاح بدار راہ تسلیم رو کہ عاجز حکم ملک تسلیم چون مسلم شد مردم صومعہ مسلمان نیست ساقیا در وہ آن سئے کہ ازو حاکمی رنگ روسے مشوقت مجلس از بومی او سمن زار بہت از لطافت ہواسے رنگین ہست	وز ہمہ خلق او مسلمانست کہ گریہ ایمان خوشیت ایمانست کہ درودین و کفر یکسانست کہ طرقت طریق انسانست کاندرین راہ کافر می آنتست دام مرغمان و بند را مانست بہتر از ملکت سلیمانست گر ہمہ بوڈہ است و سلمانست آفت عقل و راحت جانست راوی بومی زلف جانانست دیدہ از رنگ او گلستانست وز صفت آفتاب تا بانست
---	---

در قدح همچو عقل و جان در تن توبه خویش راز من بشکن بگیر ما هم ز خویشتن برمان چند گوئی کسے نخواهم خورد	آشکار است اگر چه پنهانست آن نه توبه است راه پنهانست کز وجود خسر و پشیمانست که زدشمن و لم هر اسانست
---	---

می خورد دست خست پامین باش
مجلس خاصگان سلطانست

عشق تو از ملک جهان خوشتر است خوشترم آن نیست که دل برده من بگرانی شدم از دست حبه دل بیدی تن زده تا به شود وصل تو روزی نشد و روز شد عمر شد و عشوه بهستم نداد از پله دل جان تو انداختم	سج تو از راحت جان خوشتر است دل در جان منیرند آن خوشتر است پای سلامت بیان خوشتر است خوردن زهری به کمان خوشتر است سودن و مایه زیان خوشتر است دخل نه و خسر ج روان خوشتر است بر اثر تیر کسان خوشتر است
---	--

اینهم هست توتوز النوری
دین ز همه کار جهان خوشتر است

ز عشق تو نسایم آشکار است ز باغ وصل تو کی گل توان چید دل اندر پای تو گشتم بدانگوشه دلم رفت وز تو کاسه نیامد	ز وصل تو نسیم انتظان است که اینجا گفت گوی از بهر خار است که عهدت همچو عشقم با بدار است مرا با این فضولی خود چه کار است
---	---

<p>چو گویم بوسه گویی که فسرودا به بند روزگارم چند بند بند بدم دست میگیری ولیکن</p>	<p>که افسردای گیتی در شمار است سخن خود پیشتر در روزگار است که میگوید که پایت استوار است</p>
--	---

ترا با النوری از نیگونه داستان
 نه یکبار و دو بار و چار بار است

<p>کار دل آزار و درد دوست بجانتست کرد ز جان و جهان هول ز جورم عشوه دید چون و بد و عمر ستاند بوالبعی می کند که راز نگسار عشق چو رنگی دهد سپهر کسی را خصم می گویدیم که عاشق زارے</p>	<p>تا چه شود غایت که کار در انت با همه بیداد جان جور جهانست در غم او عشوه سود و عمر زیانست روی بخون تر چه روی راز نهانست روی سوسن کند که رسم فلانست چون خیره چه لعب الخجل کنم که چنانست</p>
---	--

عاشقی امی النوری دروغ چه گوئی
 راز دلت در سخن چو روز عیان است

<p>عشق تو پیردے تو درد ولایت میتو در هر خانه دستی بر سر لیت بر درتخانه خست کنون شادی وصلت بهر دل کی رسد حاصلم در عشق تو بجایلی است از خیر هر زمانے در زبنت</p>	<p>مشکل عشق تو مشکل مشکلی است وز تو در هر گوشه بانی در گلی است دست صبرم زیر سنگ باطلیت تا ترا شکرانه بر هر دل عنایت هیچ با مان نیست زیا حاصلیت رخت امیدم بد بگیر منزلت</p>
---	---

کشتی اندر خشک میران لوزی	
ز آنکه آن دریای غم را ساحلیست	
در همه عالم و فساداری کجاست	غم نجز وارست غمخواری کجاست
در و دل چند آنکه گنجد در ضمیر	حاصلت از عشق و لداری کجاست
گر گیتی نیست و لداری مرا	تمکن هست از نجات دل یاری کجاست
اندرین ایام دریای غم و فساد	
گر نمیر وید گله خاری کجاست	
غم عشق تو دنیا سئو نجاتست	مرا خاک و رت آب حیات است
نیچویم نجات از بند عشقت	چه بند است اینیکه خوشتر از نجاتست
بسیگه بند را در عشق مسپر	من و سودای عشق این تر است
ز تعب و درخت بر نطق چو سبزه	مه اندر چارخانه شاه ما است
دل و دین میبری و عهد و قولت	چو حال از کار دنیا بے نجاتست
عتابت بر سر جیبم با من	هم از جور قدیم و عادت نجاتست
چنان پر شد دل از زحمت آن که گوئی	شب بچهران تو روز و نجاتست
بیجان و دل زد دیوان جمالت	امیر عشق را بر من برالتست
براتی گر شود راجع چه باشد	
نه خط محبت دین شمس اللغات است	
مکن ایمل که عشق کار تو نیست	بار خود را بیر که بار تو نیست
مردی از عشق و در غم و گریه	گر چه این هم با اختیار تو نیست

دیده در عشق رازوار تو نیست	دید از تو فاش کرد از آنک
نوبهار آمد و جهان شکفت زان ترا چه چون نوبهار تو نیست	
فتنه انیست که آن یار گنجیت رخت بر سر بیکی پائے گنجیت همه آفاق بنسب پال تو بخت کار جانم بیکے موسے آو بخت چشم از اشک بسی چشم آو بخت	دل دران یار دلا و نیر انگیت دل و دین و می و عهد و قوت دل من بار نمی یا بد صبر ور نمیا بد آن سلسله موسے دل من بر دبر فتم از موش
یار گلرخ چو مرا بار نداد گل عمر همه از بای بر بخت	
جان در کف صد هزار خوار سیت الحق ز هزار گونه زار سیت امی بخت بد اینچه خاکسار سیت دائم که نه این ز دوستدار سیت	دل بی تو بصد هزار زار سیت در عشق تو ز اشک دیده دل را در راه تو خار تر ز خاکم کردیم بکام دشمن و دوست
هجران سیه گراز تو ام گشت آن نیز هم از سپید کار سیت	
بنام این ز دانه رو سیت آنکه ما است ترا هم شب بودیم چاشتگاه است هنوزت آب شوخی زیر کام است	حالت بر سر خوبی کلاه است توئی گز زلف تو در عالم حسن بسا خرمین که آتش در زوی با

ن خروفا سیرت و لم کنده شست
ن خروفا سیرت و لم کنده شست
ن خروفا سیرت و لم کنده شست

وزین غم بر دلم روز سیاه هست که گویم بوسه گوید بگام هست سپاه کین خشمیت در سیاه هست بگشتند و بر این شه را گویم هست	ز عشقت روز غم در شب افتاد پس از چند این صبوری زیاده باشد شبه قصد لبیت کردم از آن شب بیتیر غمزه آخر الوری را
---	--

لبت گوید که تدبیر دست کن سر زلفت مبر کو بگنایا هست

یار ما را هیچ برنگرفت پرده تا آوریده کرد و هنوز در نیامد ز راه سینه بدل هیچ روز مرا البسرت نامد	و آنچه گفتیم هیچ درنگرفت پرده از روی کار برنگرفت تا دل از راه سینه برنگرفت تا دلم عشق او ز سرنگرفت
--	---

سبح ما را بجز بهای نشمرد خدمت ما بجز بدرنگرفت
--

حسن را از چه وجه آزار هست خود و فارا وجود نیست هنوز چه وفا اینک ترا زمینیم از درون جهان وفا مطلب تا مصاف وفا شکسته شده است عشق را عافیت لکار شده است دست در کار عافیت نشود	که همه سال با حفا یار است آنکه در عالمست گفتار است که از و حسن را چه آزار است که شورش در جهان پدیدار است علم عافیت نگو نثار است لاجرم کار عاشقان زار است هر کجا عشق برسد کار است
--	--

ن خروفا

	<p>دایه بی شیر طفل بیمار است سودنا کرده سخت بسیار است پای فرودات بر دم بار است</p>		<p>عشق در خواب عاشقان خون آرزو میبریم چه توان کرد ایکله امروز بر سر گنجی</p>	
		<p>الوری از سر جهان بر خیز که ز مشوقه وفادار است</p>		
	<p>با گردش روزگار یار است نوعی ز جفاے روزگار است بس کینه کش و ستیزه کار است گر محشم و بزرگوار است آرمی همه خمر با خمار است وان نیز که هست جفت خار است هر چند که یار بر کنار است نومید ترست امیدوار است کار نیست که این نه در شمار است</p>	<p>بیا</p>	<p>مشوقه بزرگ روزگار است برگشت چو روزگار آن نسیب بس بو العجب و مهانه جویت این بخششی ست یا بزرگے بوسے نهد مگر بجا سنے در باغ زمانه هیچ گل نیست ایدل منہ از میان برون پاک امید میرکز اینچه مردم هر چند شمار کار فرس و دا</p>	
		<p>توان دانست هر شب از غم آبستن صد هزار کار است</p>		
	<p>بهر سوای تو گل نیست در عالم آب و گل گل نیست چه عمر گذرشته حاصل نیست</p>		<p>بهر حال تو دلی نیست تا از چه گل که از تو خالی گذشت زمانه در تو کس را</p>	

	<p>چون حاووه تو مشکلی نیست بجز منزل مجز منزلی نیست</p>	<p>بیا...</p>	<p>در واکره جهان مبدت در زره که رسید در ره تو</p>	
		<p>در حبس خست تو نایاب کی شود کن در چو ساحلی نیست</p>		
	<p>که جهانم یکے موی تو نیست که بجز موی تو چون موی تو نیست بهر شرم خاک سر کوه تو نیست داعی از طعنه بدگوسه تو نیست</p>	<p>بیا...</p>	<p>مروی گزشتنم از روی تو نیست زان ز روی تو نگر و نام رسد ببچ شب نیست که ایدر طلبت ببچ دم نیست که بر جان و دم</p>	
		<p>نیست با اینمه آزارم ازو زنانکه می تشبیه لوی تو نیست</p>		
	<p>عقل و ابا تو قبلتنگ آمده است آری از نام ترانگ آمده است آن ز لوز و خاک در تنگ آمده است آن و امانت چند ترانگ آمده است</p>	<p>بیا...</p>	<p>پایم از عشق تو در تنگ آمده است نام من هرگز نیاری بزبان هر چه دانی از جفا با من بکن هر کسی آمد با استقبال من</p>	
		<p>الوری بابت پیمان ناکش گادوار هر دم کنی لنگ آمده است</p>		
	<p>بهر مرگان پهلوان قطره خونست دل در دست عشق تو زبونست بجای کرم که هر ساعت فرو نیست</p>	<p>بیا...</p>	<p>مرادانی که بی تو حال چو نیست تم در بند بجز تو اسیر است غم عشق تو در جان میچ کرم نیست</p>	

<p>که در عشق تو ادم غم ز غم نون است</p>	<p>بوی خون همی بارم من از دل</p>
<p>اگر بخشود خواهی هرگز لسه جان برین دل بجای بخشایش کنون است</p>	
<p>آرزو سئمن همه ویدار تست کار من اینست دیگر کار تست هم فدائے لعل شکر بار تست</p>	<p>تا دل مسکین من در کار تست جان و دل در کار تو کردم خدا دل ترا دادم و گر جان بایست</p>
<p>شایدم گر جان و دل از دست رفت اینم یعنی که ورز زهار تست</p>	
<p>مشک چون زلف دلآرامی تو نیست که چو من بنده و مولای تو نیست گر چه از دیده و جان جای تو نیست دل این و عده فردای تو نیست</p>	<p>ماه چون چسبده زیبای تو نیست کس ندیده است رخ خوب ترا کردم از دیده و دل جا به ترا چه دهم و عده فسر واکه مرا</p>
<p>سینه کس شناسم بجهان که در آن سینه تمنای تو نیست</p>	
<p>وصل تو بقای جاودانست دور از تو بلا سئنگهانست تا با علی غم تو دور میانست بنیاد خند ابی جهانست صد خورده عشق در میانست</p>	<p>عشق تو قنای آسمانست آسیب غم تو هر کجا هست دستم زسد همی بشاوی این قاعده گر چنین باند در زاویه سئ چمن زلفانست</p>

<p>باشن تو در نواله چسب وز عاقبتی چسبین مروج با آنکه نشان نیستون داد دل در غم انتظار خون شد گفتم که بجزئی پیش و عدت دل گفت که بر در قبولش بازار سپید کار سے تو کا بنجاسر سبز بے زرسرخ ارزربایت الوری نیست</p>	<p>رخساره ماه استخوانست در عشق تو عمر بس گرانست کز وصل تو در جهان نشانت بیچاره هنوز بدگمان است جان می نهم از سخن در آن است هر چه آن برد و بدست جانت اکنون زرد اسه آنچنانست چون سیم سیاه ناروانست غم خور که همیشه ناتوانست</p>
---	---

بیا یہ ہی طلب کنے سو
 انگاہ ز بیان و گہ زبانست

<p>امید و مسل تو کار دراز است بنارت بر و عنایت یکبان دل تو گوئی در چسبین یعنی زمانه حدیث مافیت یکبارگی خود</p>	<p>امید الحق نشینی با فدا است لب ت را گو که آخر حرکت از است بسا عید و عروسی کز تو باز است چنان پوشیده شد گوئی که راز است</p>
---	---

نیاز الوری بس عرضہ کر دے
 کہ عشوق از دو گینی بے نیاز است

<p>امی برادر عشق سودا کی خوشست در بیابان ره روان عشق را</p>	<p>دو رخ اندر عاشقی جانی خوشست زاب چشم خویش در یابی خوشست</p>
--	--

عشق

<p>یاد نام دوست صحرائی خوش است جام زہر آلود حلوای خوش است</p>	<p>نگساران ہر زمان در کنج عشق بانیال روی معشوق اسے عجب</p>
	<p>عمر با در سبج چون امروز وی بر امید بود فردائی خوش است</p>
<p>لبت بیجاہ را صد چیز یہ واوہ است مہ او از مرکب خوبی پیادہ است کہ فرزین بند علت را پیادہ است کہ یک ماورہ و خورشید زادہ است</p>	<p>رخت مہ سارخ و فرزین نہادہ است چور ویت کی بود آن مہ کہ ہرگز کجا دیدہ است بیچارہ چین حال ز ماور تو نہادہ سے کس ترا گفت</p>
	<p>ازین سنگین دلی با الوری ہیں کہ بتوسنما بر دل نہادہ است</p>
<p>عشق تو ز عالم اختیار است عشق تو غم است و نگسار است خود عادت دل نہ در شمار است کان دروہنوز برقرار است ہجران ترا کمینہ کار است زان درو کہ نامش انتظار است</p>	<p>ای یار مرا غم تو یار است با عشق غمے منیگسارم جان و حکیم بسوخت ہجران در ہجر زورد بقتیہ رارم جان سوختن و حکم خلیدن ای راحت جان من فرج دہ</p>
	<p>در تاب شدی کہ گفتم از تو جز درو مرا چہ یادگار است</p>
<p>وزہ در دل وفا داری نہ داشت</p>	<p>یار چون با من سر یاری نہ داشت</p>

<p>عاشقان بسیار دیدم در جهان جان تیرک را بگفت از بیم حشر دل ز بنی صبری، بنیر و لاف عشق تا پدید آید شراب عشق تو بار و ساش در جهان بکشاد عشق</p>	<p>بچکس را کس باین خواری نداشت طاقت چندین حکم خواری نداشت گفت دارم صبر نپذیری نداشت میچ عاشق ترک هشیاری نداشت کاندرد در عجب سر باری نداشت</p>
<p>در چشم من فرون شد بهر آنکه تو تیا سے صبر نپذیری نداشت</p>	
<p>یار بچه بلا سے عشق یار است دل بگرد و جمال کرد نپسان گر جان من است از و کجیا نم کارم چون نگار نیست با او تا دید بر من خیال او هیچ</p>	<p>ز و عقل بدرد و جان فگار است فریاد که ظلم آشکار است من میچ ندانم این چه کار است زان بر رخ من ز خون نگار است دین هم بخلاف روزگار است</p>
<p>ز و هیچ نثار بر نگیرم زیرا که جفاکش بیشمار است</p>	
<p>ای بدیده در رخ خاک درت گوش راه من است بر همه تن اشک چون سیم و رخ چو ز کردیم مایه کیمیاست خاک درت</p>	<p>همه سوگند من بجان و سرت از بی آن حدیث چون شکر است از بیای می نثار خاک درت کی در آید چشم سیم و زرت</p>
<p>دل بر جسم تو رسم سیم شود</p>	

اگر ز حال و لم شو خوشبخت	
عشق بے تو گلین خار آمدہ است عالمی را از جفا کے عشق تو حسن راتا کر وہ بازار تینر تا بکارے در گرفتے تازگی	ہر گلی را صد خریدار آمدہ است پامی و پیشانی بدیوار آمدہ است فتنہ از خانہ بہ بازار آمدہ است تو گرفتنی تازہ دکار آمدہ است
تا ترا جان جہان خواند التوری در جہان غورے پیدار آمدہ است	
جانا نامم از حال سیاہ تو بجالیست در آرزو خواب شب از بہ خیالت بی روزخ خوب تو دائم خبرت نیست ہر دم بغم تازہ و لم خومی سر کرد وامروز غم من جو جمالت کہ بالست انگلیست کہ آنرا چو کف پای تو رویت	کامروز بر غم کہ ندول نقطہ خالیست حقا کہ تم راست چو در خواب خیالیست کا ندر غم ہجران تو روزیم لبالیست تا ہر نفسی روی تیرا تازہ جمالیست یار ب حکیم کنی این نقص جمالیست وانگلیست کہ اورا کف از زلف تو مایست
دشنام وہی ہر قسم کا توری از ما من بندہ آن محرقہ ہر چند محالیست	
مہرت بدل و بجان دریغ نہت وصل تو بدان جہان تو ان یافت کس را کہ وفا مفسر ماسے بالکس نہ بگوئی نام تو چیت	عشق تو باین وان دریغ نہت کین ملک بدین جہان دریغ نہت کان طوق بہر میان و غنیت کان نام بہر زبان و غنیت

	کان قدر بر آسمان در بیخ است	قدر چو توستے زمین چه داند	
	در کومی وفا سے تو با انصاف	مکیدل سبب نزار جان در بیخ است	فریاد بر آسمان رسیده است از دل سبز زبان رسیده است دین کار و بر استخوان رسیده است صدای مرا از زبان رسیده است
	هر جا که رسم بر ابرو من	انده تو در میان رسیده است	دیدہ را دیدار تو سر پایہ الیست در طریق عشق کتر پایہ الیست دل ز ما در جہر بان تر و پایہ الیست گر چه دل را دیدہ ہمسایہ الیست
	زان مرا وصلت بدست ہجر واد	کز پی ہر آفتابے سایہ الیست	خود از کجیات پرسم چونست روزگارت در ازومی رویت دور از سعادت تو جلان بگومی با ما کا خبر بچہ خدانت با مات و رنگیر و ما نیم و نیم جاسے
مارا و دیدہ خون شد باری ز انتظارت بیجان و سوگوارم چون زلف نابعدارت بگائگی گفتن از یار و وستد ارت با ہر دل لذارت با وصل خوشگوارت		جان	

تو در کناری از ما دور میان کارت	ایجان روشنائی زانم ہی نتا بے
	گر بخت دست گیر دور عمر پامی دارو یکبار و گیر ایجان گیریم در کنارت
تا کی آرم بدست چون دوست بیشب دیگر اندر آغوشت حلقہ گوشت بنا گوشت	باز کی گیرم اندر آغوشت ہرگز آیا بخواب خواہم دید تا بدیدم بزیر حلقہ زلفت
	گشت یکبار گے دل و جانم حلقہ در گوش حلقہ گوشت
ہر زمان پامی بند جانیت تا سحر کہ زویدہ طوفانیت داوم انصاف بخت کس جانیت ہر غمی را کہ هست پامانیت در ہمہ خانہ ام کیے جانیت	در ہمہ مملکت مرا جانیت در کنارم بجائے و مسازی مکیم از درد عشق تا ساید گفتم اورا کہ صبر کن کہ لصبہ در کجا در خورد مرا غم عشق
	اینہم هست کاشکے بارے کار اورا سے و سامانیت
ہر نظر از چشم او سحر حلال دیگر است در خیال ہر کی آنرا خیال دیگر است عقل و در اندیش گوید بر مثال دیگر است وان گماناتیر از ہر یک محال دیگر است	ہر شکن و زلف آن دلدار وال دیگر است تا بداند وصف کس آن زلف و خال از بہر آنکہ ہر چه دل با خوشی تن صورت کند از صفا و ہر کسی زان چشم زلف اندر گمانی دیگر است

هر چه از عین کمال است از رنگونی گویا	اگر در امی آن کمال اورا کمال دیگر است
من بجالی و گیم هر لحظه اندر عشق تو	زانکه او در حسن هر لحظه بجالی و گیم است
باز ماندم در غم تیار او تدبیر حسیت باز خون عقل و دیم ریخت اندر عشق او باز بار و گیم در زیر بار غم کشید پیش ازین غمی بیاد عشق او پر داده ام در میان محنت بسیار گشتم تا پدید	باز گشتم عاجز اندر کار او تدبیر حسیت دیدم آتشوخ خونخوارم بگو تدبیر حسیت آرزوی لعل شکر بار او تدبیر حسیت باز گشتم عاشق دیدار او تدبیر حسیت از غم و اندیشه بسیار او تدبیر حسیت
شویه عهدش و گریه الوری بجزند باز خوشیتن بفرخت در بازار او تدبیر حسیت	
رایت حسن تو از من برگزیدت آتش بجز تو ام خوش خوش لبوست نگذر در پی محکبیس از عاشقان گریه من سوز در عالم فلکند دوش باز آمد خیالت پیش من دیدم در پای او گوهر فشانند	با من این جور تو از خدا برگزیدت آب ندوه تو ام از سرگزیدت آنچه دوش از عشق بر جا کردت نال من از فلک برترگزیدت حال من چون دیدار من برگزیدت گر چه از روی زخم از زرگزیدت
نامه خفت بتسری در رسید شکر عشقت بهر سو درگذشت	
از تو بر بین صناروی نیست	زانکه چو بدیت بجهان روی نیست

باز

<p>کوی تو کوفی که همان کوی نیست فایسم از عشق تو بکیومی نیست ماه جوان عارض دلجوی نیست مشک بدان رنگ و بدان بو نیست چون رخ تو لاله خود روی نیست کسیت که چو چکان ترا کوی نیست هر که ورا دلبر بدخومی نیست</p>	<p>تا تو ز کوی تو بیرون رفت گر چه غمت کرد چون بوی مرا روی ترا ماه نگویم از آنکه زلف ترا مشک سخا نم از آنکه چون لب تو با ده خوش رنگ نه زلف تو چو چکان و دلم کوی است طعنه بدگویی نباشد زیانش</p>
<p>الوری از خوی بدست خوار از سخن دشمن بدگویی نیست</p>	
<p>بهر ترکان هزاران قطره خونست دلم در دست عشق تو زبونست چه جای کم که بر ساعت فزونست که در عشق تو ام دل زهنونست</p>	<p>مرا وانی که میتو حال چو نیست تم در بند خبر تو اسیر است غم عشق تو در جان میچم نیست بنوع خون همی بارم من از دل</p>
<p>اگر بخشود خواهی هرگز ایجان بین دل جا بخشایش کز نیست</p>	
<p>روایت الدال</p>	
<p>ماه و اخیلت آه در گیرد صبر بچاره راز زه گیرد کین بسا گیرد آن بسر گیرد</p>	<p>زلفش از رخ چو پرده بر گیرد چون غم او در آید از در دل شا بد جانم و دلم غم او است</p>

<p>تا به بینی که سدر سیر گیرد بوسه خواهی بود که در گیرد النوری گر شمار بر گیرد</p>	<p>عشق عمر برود عشق بداد دل همگیویدم که باقی عمر صدغم از عشق او فزون وارد</p>
<p>گر دهد بوسه او و گر ندهد اندر آن صدغم و گر گیرد</p>	
<p>پای عمر استوار می نشود در دل و دیده خوار می نشود لاجرم آشکار می نشود تا دو چشم چهار می نشود عیش از آن پایدار می نشود که در سال بار می نشود و آسمان و لنگار می نشود زنگ چندین نگار می نشود برگ در اختیار می نشود</p>	<p>دست در روزگار می نشود شاهد خوب صورت ست امل روز شادی که راز گردون است بچشم غم را کران نمی بینم پای بر جامی نیست حاصل مهر سیح اسال و بیوم سرگز پر شد از خون دل کنار زمین شاد می زمی که در عروسی ملک یک تسلی است و آن تسلی آنکه</p>
<p>خرم آنکس که نیست بر رخاک با چنین خاکسار می نشود</p>	
<p>عاقبت چون حلقه بر در میزند پیر کردستی است بر سر میزند آن حرفین این نفس کر میزند</p>	<p>هر که اعتقت بسم بر میزند طالعی داری که از دست غمت رای وصلت خواهتم زدی بگفت</p>

<p>عشق صدر بارم لب بر میزند کوته اندر روسے کافر میزند خنده شیرین چو شکر میزند</p>	<p>دیو حیرت گرم اشک میسود تیر غمزت را بگو هسته تر این نه لبس کز عیش تلخ لبست</p>
<p>از تو خوبی چون سخن از لوری هر ز ماسه لاف دیگر میزند</p>	
<p>وز بجز تو ناله حسرت خیزد هر روز ز عالم دگر خیزد خورشید فلک بفرق خیزد هر روزت از آستان در خیزد هر فردا لے زدی بجز خیزد بر خواسته گیر ازین چه خیزد رایج که به تنگها شکر خیزد</p>	<p>از وصل تو آتش جگر خیزد سرگشته عالم سواکے تو هنگام قیام خاک پایت را مه چون سگ پاسبان اگر خوی دیوانه زلف خسته به پشت گوئی بهلاک جانت خیریم مار از دهن تنگ شیر نیت</p>
<p>مندی چو ز هست لوری را در کمینه اوز را این قدر خیزد</p>	
<p>نامت اندر زبان نمیگنجد که دروغی دوران نمیگنجد که دل اندر میان نمیگنجد وعدہ ات در زبان نمیگنجد بیش ازین در زمان نمیگنجد</p>	<p>حسنت اندر جهان نمیگنجد راز عشقت زمان نخواهد ماند با غم تو چنان یگانہ شدم طبع وصل تو من ندارم از آنکه سوی پنهان مکن که راز دلم</p>

گویی از نیکوئی مرغ چو همس	در رسم آسمان نینگبند
---------------------------	----------------------

چه عجب شعر الوری را نیست	معنی اندر بیان نینگبند
--------------------------	------------------------

هر چه از وفا بجای من این بی وفا کند با آنکه جز جفا نکند کار کار اوست آزادگان روی زمینش روی شوند از کام دل برهاندش دست روزگار از لبیکه کبر باسه جمالت در سرش	آنرا وفا شمارم اگر چه جفا کند یارب چه کارها کند او که وفا کند گر راه سر کشته و تکبیر برهاند آنرا که دست عشق وی از دل کینند بر عاشقان چه را تکبیر ریایند
---	---

گرفت گردش همه عمر یک جفا خومی بدش قرار نگیرد فضا کند

مرا اگر نیکوان یاری نباشد ترا اگر کار من اندر نگیرد کلی نشگفت باری این زمانم مرا کاندگناهی جز ولی نیست ببازاری که جا ترا نخر آنتست دل امین دارو بدار الوری را گرازی پیوندا و خسریت نبود	مرا نزد تو مقداری نباشد رنجبت من عجب کاری نباشد اگر در زیر این خاری نباشد ترا بر دل ازان باری نباشد ولی را روز بازاری نباشد که بهتر ز وفا داره نباشد چنین دامنم که هم عاری نباشد
---	--

گرا آنکس بداند بر تو کورا چو محب الدین خریداری نباشد

<p>سنگ بر دل بتیو بسیاری نهند روزگارشان انجمن خاری نهند آرد و در دست خوشخواری نهند بوکه روزی دست بریاری نهند تا بوصولت روز بازاری نهند انیت بود او هوس آرمی نهند</p>	<p>هر که دل بر چو تو ولداری نهند وان کش از نخت گلی خواش گفست تخته ساز و گم دل آن طریق نیک میگو شد خدایش یار باد یار پا اندر میان خواهد نهاد هر گفست از جانبی راست شد</p>
<p>یار پا اندر میان نهند و لیک الوزیری سر در میان باری نهند</p>	
<p>مقصود دو عالمش بر آید از کل زمانه بر سر آید در چشم همه محقق آید از صفت نعال بر تر آید تا وصل ترا چه در سر آید هر چه آید بر سر روز آید هجرانت ز بام و در روز آید گر کار حسان بسم بر آید</p>	<p>آنها که غمت ز دور آید در پای تو هر که گشته گردد بر ما هم راحت دو عالم کس نیست که بر بساط عشقت مایم و سر و اندک ز پس ما همه دل بگفته از جان گر در همه عمر گویمیت وصل زان ناز تو بر نیایم کار</p>
<p>تسلیم شو الوزیری که این نقش هر بار به شکل دیگر آید</p>	
<p>دستم بچیلما سے دگر در نمی شود</p>	<p>وصالت بآب دیده میتر نمی شود</p>

<p>هر چند کرد یاد سرخویش آدم وان پیشتر ز دیده بیا لود و چنان با آنکه کس بشادی من نیست و غمت گویم که کار از غم عشقت بجان رسید گوئی چو ز بود همه کارت چو ز شود منت خدای را که ز اقبال مجددین در هیچ مجلسی نبود تا چو انور می</p>	<p>بیمج حدیث وصل تو در سر نمی شود بگذره آرزوی تو کتبی نمی شود زین یک مطاعم انیمه در خورد نمی شود گوئی مرا حدیث تو باور نمی شود کارم زنی ز زیست که چون زنی شود رویم ازین سخن لب سرق ترمی شود یک شاعر دو پیشه تو نگرمی شود</p>
--	--

چند آنکه از زبانت بر آید بگیر ز
در خاوران نیم که میسر نمی شود

<p>بدیم جهان را الواسله ندارد بدین مایه ز بیش بر خیمه منگر بعبره ازان خلوتی دست ندید نیاز و اگر باز یه راست بازو بمشوق نتوان گرفتن کسی را نیاید سبکی و رانگشت پائے</p>	<p>جهان در جهان با و تالی ندارد که در اندرون بوریائے ندارد که بیرون ازین خیمه جانی ندارد نباشد که آن با و غالی ندارد که تا اوست با کس و فانی ندارد که تا اوست با کس و فانی ندارد</p>
--	--

بکش انور می دست ازین خوان گیتی
که بس در ب و شیرین آبا می ندارد

<p>گردفا با جمال یار کند ماه دست از جمال لفتا ند</p>	<p>حلقه در گوش روزگار کند گر بر این با می استوار کند</p>
--	--

	<p>ور نہا لم سیکے ہزار کند نکند ناز پس چه کار کند ز نقش از کار ما شکار کند وین ستر نیک در کنار کند دل دو نیم بر دو سود کند اگر بر این ہر دو اختصار کند</p>		<p>ناز با می کند جفا آئیند با چنان اعتماد بر خوبے چشمش از ہشیا جفا راند این و عا خوش در آستین بند دل دو نیم بر دو سود کند اگر بر این ہر دو اختصار کند</p>	
<p>نورمی</p>	<p>بارکش النورمی کہ باز گراوست زین تبر صد ہزار بار کند</p>			
	<p>و گرم خون دل خورد شاید تا بمرے ازان کیے زاید کہ نہ زو بہتر کہ ہمیں باید پاسے اہلی بدست ہمیں باید عاقبت جز حفات نہ شاید</p>		<p>دوستی لید لم ہمیں باید نورنگہ سیکنم با دروہر ہمیں کس نیست ز دور فلک دست گرد جهان بر آورم با کیے گرد فاکنے عم سے</p>	
		<p>النورمی روزگار قحط و قاست زین حسان جز حفات نہ شاید</p>		
	<p>گل با لطافت او چون خار نہیں روز آفتاب بر سردیو نہیں باشاخ تر گس او بمشیل وار نہیں سجاد ہا بصورت زنار نہیں گفت این تو تو نگر کہ خریدار نہیں</p>		<p>از تازگی کہ رنگ رخ یار نہیں وانجا کہ سایہ سز زلفش بخش نہیں در باغ روزگار ز بیدار نگرس او واعی عشق او جو سازدین بر آید گفتم کہ بوسہ گفت کہ زرگفتش کہ جان</p>	

گفتم که جان به از زگفتا که گر چنین است ند هر چه که هر که زگستی بکاری آید	ز آنم ازین متاع مخبر و ارسینمایید در کار او فرو شدیم کار سینمایید
	زینما که مانده اند کرا کار زو بر آید چون کار الوری ز غمش زار نمایید
عشق تو بر هر که عاقبت بر آرد عقل که در کوسه روزگار بر آید صبر که ساکن ترین عالم عشق است با تو دم از لاف صبر بر توان زد بوی تو با داری پر و شبی بطوانی گفتم یارب چه شفا منی من	هر دو جانش زیر پاسه در آرد بر سر کوسه تو عمر با بر آرد زلف تو هر ساعتش برقص در آرد زانکه بیک روزه غم ز شکر بر آرد حمله عشاق راز خاک بر آرد اگر ز وصال تو ام گنج بر آرد
	بجز ترا زین حدیث خنده بر افتاد گفت که آرد چنین بود که گذارد
چو کارم زیاری همی بر نیاید چه باشد که من بر غم او سر ام ولیکن همین غم نه آخر که با این مرا گر چه در دل بیاید غم تو نه پیامش از حال دل باز گویم چو اجم فستد کزین می جو خوبی ترا با غم خوشی تن کار باشد	چو نوزی بکارم همی در نیاید که برین غم او همی سر نیاید همی هیچ شادی برابرنیاید ز صد شاد منی دیگران در نیاید کس از من نیاید که تاور نیاید اگر باورم آید و گر نیاید که از تو حشر این کار و گاینیاید

<p>توای التوزی گر نباشی چه باشد ز تو هیچ طوفان همه بر نیاید</p>	<p>و اندازد با کافر اندر کافرستان می رود وین سخن در بار تبیین نه در جان می رود گفت نقدی ده که این با خاک کیسان می رود با و با فرمان روانی هم نفس بران می رود کار این دارد که اکنون در خراسان می رود و م می آرم زدن وزنی فراوان می رود بلکه از انصاف و عدل بود سلطان می رود</p>	<p>انچه بر من در غم آن نامسلمان می رود آنچنان معنی کارم بجان آورد و رفت دل بصلوات غمش و اوم بدستم باز داد در تماشاگاه و نقش از پی ترتیب حسن عید بود است انچه در کشمیر می رفتت از او هر زبان گوید چه خارج می رود و آخر من آب لطف از جانب می رود با التوزی</p>	
<p>خسر و آفاق ذو القربین ثانی سخن آنکه قیصرش در تحت فرمان همچو خاقان می رود</p>		<p>جانم ز تو بر سر تبهان آمد آن نیز بد دولت گران آمد چون با غم تو در میان آمد چو نالکد بخواستم چنان آمد چون عشق تو در میان جان آمد دستوری هست و توان آمد چون پاسک دلم در آسمان آمد خود هر دو نواله با سخن آمد</p>	<p>جانان دلم از غمت بجان آمد از دولت این جهان دلی آمد آرمی همه و دولت گران آمد در راه تو کار با نیا می رود در حجره دل خیال جانم نیست جان بر در دل بدر میگویی از دست زمانه و آستان شتم گفتم که تو از زمانه باشی</p>

	با او همه وقت بر توان آمد	یکباره سپر بر الوری مکن	
	با خوبی تو خوبی در نخواهد شد وز حال منت خبر نخواهد شد خو می نشود مگر نخواهد شد دائم ز تیر تیر نخواهد شد کا خردل او دگر نخواهد شد در دور سبب مگر نخواهد شد دین کار چنین بسر نخواهد شد خون شد دل و بس کار نخواهد شد	بی عشق تو ادم بسر نخواهد شد آوخ که بجز خب نما نداز من گفته که عیب بر بشود کارم گیرم که زید تیر شود گو شو با عشق در ادم بدلتنگی پیرانت بطنه گفت جان مکن جز وصل ترا نمیشود در سر چون شد و ط از عنت جلوم	فانج بانه
	تا که میر بر الوری آت در حال نلکد کوب سپر نخواهد شد		تیری
	بیس کس که ز خانمان بر آمد هم دولت بیستی سر آمد کز فتنه جهان بسم بر آمد کم گشت چو حلقه بر در آمد در کار جهان سیه بر آمد بیلوے زمانه لاغسر آمد آوخ که غم تو بتسر آمد شکست و در دل و در آمد	زلفت چو بد لبرے در آمد هم رایت خوشدلی نگون شد دل کم نشود در آنچنان زلف کاندیشه چو حلقه پیش در شد چشم سیه سپید کارت کز کیر بدست التفاتش چندان حدیمن از غم تو در موکب ترکت از عمرت	تیری

بانه

	<p>ماہ آمد دور پر ابر آمد در حسن ہم مژور آمد</p>	<p>بیزنگ مچ تو چون برو حسن مہر خط کہ خریدہ دار او دشت</p>	
<p>حسن تو چو شہ لوزی نیز گوئے بزاج دیگر آمد</p>			
	<p>ز خوبی تو خراز جفاے نیاید بران آب و خاکے ہواے نیاید توئی یا منم تا کجاے نیاید یکی با یکی آشناے نیاید چو در نوبت عشق نامے نیاید کسی سے نیاید چراے نیاید</p>	<p>ز عمد تو بوسے و فامی نیاید جہانی ست عشقت کہ خبر تم نشند مگر بر کجا آمد اسیب جو رم بنام ایند و از دوستان زمانہ ازین پس و فارسم ہرگز نیاید خوشم اشیکہ گوئی برو کز پس تو</p>	
<p>غسم تو کس تست و ہرگز نہ بینے کہ بی در سپیم در قفاے نیاید</p>			
<p>غنی کزومی دلم بنید فتوح غسم نہ پندارو منیدانند کہ عشق اورگی بر جان من دارو مگر از جان بسرا آمد دلم کشن پامی می خارو جلوئی جان بدان ارزو کہ او از من بیزارو</p>		<p>ہتی دارم کہ یکساعت مرا بیغم نہ بگذارد نصیحت گو مرا گوید کہ بر کن دل ز عشق دلم چون آبلہ دارو دگر عشق فدا برکت مرا گوید نیازم اگر جان در غم مدہی</p>	
<p>تتا ہم روی ازو ہرگز اگر چہ در غم روش مرا چن کمن ہر دم بلائے نو بروی آرد</p>			
<p>آن روزگار گو کہ مرا یار یار بود من بر کنار از نیم واو بر کنار بود</p>			

ازو چو نیاید

<p>زانگونه روزگار که آن روزگار بود پدرو دمی که دل لبسم امیدوار بود این عهد بیشتر کعبه شمار بود کارم زخرمے و خوشی چون نگار بود</p>	<p>تاریخ نوری</p>	<p>روزم باخر آمد در دوشے نداد بر امروز نیست هیچ امیدم بکار خویش وایم شمار وصل ہی برگرفت دل بازوی چون نگار نگارم هزاره</p>
--	--------------------------------	--

	<p>اکنون ہر آن شبی کہ باو بادریغ و درد گویم کہ یارب این چه نشاط و چه کار بود</p>	<p>تہ ہزار بار شبے باو دویغ و درد</p>
--	---	---------------------------------------

<p>تا خواندہ چو ما ہم زور چہ در آمد مجلس مع از ولوایہ زیر و زبر آمد با چشم جو با دام و لب چون شک بر آمد صد شاخ نشاطم جو در آمد لب بر آمد ہر ما کہ دوش از اثنی باخر آمد وان قامت سوزون ز قیامت آمد فریاد میگرد کہ شب تان بس آمد</p>	<p>شب</p>	<p>بدر و دلم دوش کہ چون ماہ بر آمد زیر و زبر از غایت مستی چہ فرود نقلم ہمہ شکر شد و با دام کہ آن بہت وان قد چو شاخ سمن و رو چو گلگ از خجالت ردیش بنمان تیرہ فرود بودیم ہم در شدہ با قامت مورود مابیسر و سامان زخراسے زمانہ</p>
--	-----------	--

	<p>شب روز شود لبندسیم سحری دوش چون دو دلم شد چونسیم سحر آمد</p>	<p>تہ روز و دلم شب</p>
--	--	------------------------

<p>راحت تن چونکہ بگذشت آفت جان بگذرد زشت و خوب وصل و پیر و در و در مان بگذرد کا نچ مردم بر خود آسان کرد آسان بگذرد زود آخریاد ما بر یاد جانان بگذرد</p>	<p>بج</p>	<p>صبر کن ای دل کہ آن بیدار و حیران بگذرد خوشترین در بند نیک و بد کن از ہر آنکہ روزگاری میگذارد امروز ہر نوعی کہ هست گزینہ مجرم تن اندر و در جان کے دہم</p>
--	-----------	--

<p>کین جهان مختصر آباد و ویران بگذرد بس کین زیر آک با هم این و هم آن بگذرد</p>	<p>گر چه در تیار است این دم چنان فایز باشد ماه رو پاکیه بر عشق من و خوبی خویش چنان</p>
<p>شرم دار آخر که هر دم انیثا الوری تازه بر سمع بزرگان خراسان بگذرد</p>	
<p>چون قدر تو باغ سرو کم دارد زان قامت و قدر که چون قلم دارد با بجز تو روسه در علم دارد کین شادی با هزار غم دارد کار آن دارد که بیدرم دارد این نیز بدولت تو هم دارد</p>	<p>با قدر تو قمر و خشم دارد دائم چه قلم بتبار کم پویان وصلت ز همه وجود لیکن شادم نبود یقین همی دانم در کار تو نیست عقل بر کار در سر زش همه جهان خواهی</p>
<p>در تو بگوش همین که گویندش مشتوقه ظریفین محشم دارد</p>	
<p>غما سے ترا با تو خریدار توان بود با یاد تو اندر دهن مار توان بود از دست فلک بادل پر خار توان بود بسیار تیار تو بسیار توان بود بی نرگس سپر خواب تو بیمار توان بود</p>	<p>امی دلبر عیار تو یار توان بود با داغ تو تن درستم چرخ توان داد بر بومی گل وصل تو سالی نه که عمر در آرزو شکر و بادام تو صد سال صد شب تنامی وصال تو چون نرگس</p>
<p>اسجا که مراد تو بجان کرد اشارت با خصم تو در گشتن خود یار توان بود</p>	

<p>مشتوق دل بر روی قصدین کند چون در رکاب عید وفا میرود و دم دل پوستین بکار ز غم داد طر فز اینک گوید که وامن از تو و عهد تو در کشم از آسمان تا زمین منت هست اگر آسمان چیزی دگر هی نشناسم درین جز آنکه</p>	<p>با آشنا دوست کسی انجمن کند بیوده سپ چو روجها چند زین کند روز و شب هم هنوز غم پوستین کند تا عشق من سرای تو در استین کند باین و آن حدیث من اندر زمین کند باری گمان خلق بیک ره یقین کند</p>
<p>برنج نوشت نام وفا کالو رچی</p>	<p>نامم ز بهر مرتبه نقش نگین کند</p>
<p>نه در وصال تو بچشم بکام دل برساند چو بر نشیند عزم مرا کجا سجت است این ز من بپرس که بی من زمانه چون گذران مرا ملگوبی ز رویم چه غم رسیده برویت ولی ببرد که یک لحظه باز سه نفر ستد مرا چو عشق بدست تو باز داد وفا کن یرو حلقه زلفت دلم نهان زد و چشمم</p>	<p>نه در فراق تو چه خم ز خوشیتن برهاند اگر زمانه بخواد که با تو ام نشاند از ان بپرس که بر من زمانه میگذرانند رسید آنچه رسید و هنوز تا چه رساند عجب بداد که یک ذره باز می نشاند حیفا مکن که همیشه جهان چنین نه بماند چنانکه بانگ بر آمد که این که کرد و که داند</p>
<p>بجز چشم تو گفتش که گر تو داری و گرنه من این ندانم و انم بکار با سه تو ماند</p>	<p>بجز چشم تو گفتش که گر تو داری و گرنه من این ندانم و انم بکار با سه تو ماند</p>
<p>عشقم این بار جان بخواد بر سر در غمت با گران رکابی صبر موج طوفان فتنه آتونه دریا</p>	<p>یرو نام نشان بخواد بر سر دل ز کس تم عنان بخواد بر سر عاقبت از جهان بخواد بر سر</p>